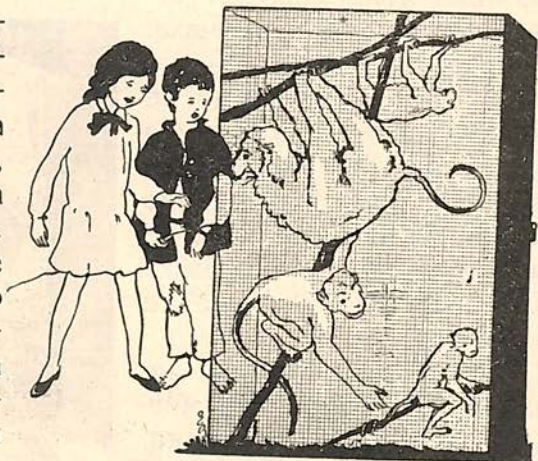

— Видишъ ли тази малка маймуна? Скоро е донесена. Много ѝ е мъчно за родината ѝ. Все самичка седи и никога не играе. Казва се Хубавка.

— Хубавка ли? Ха... ха, че тя е по-грозна отъ баба ми... — и момчето, което до тогава никога не бѣ виждало маймуни, искрено се засмѣ. Орѣшка ѝ хвърли едно коматче хлѣбъ. Другитѣ маймунки веднага ѝ го грабнаха. Хубавка изкрещѣ жално-жално. Домилѣ на Орѣшко за маймунката, бързо отвори клетката и се втурна да я отърве. Олеле... че като се нахвърлиха върху него маймунитѣ, като почнаха да го хапятъ, да го дращятъ. Изпокжсаха му ризката и кърпенитѣ панталони.

Ако не бѣше дошълъ чичо Чочо, щѣха на парчета да го направятъ. Орѣшко едва задържа сълзитѣ си, но го бѣше срамъ да плаче. Чичо Чочо му се скара:

— Тѣй се не влиза въ клеткитѣ на животнитѣ. Добре, че не те видѣ директорътъ. Щѣше веднага да те изпжди.

Вечеръта, когато се показаха коминитѣ и позлатенитѣ кубета на черквитѣ на единъ голѣмъ градъ, острата свирка на директора се разнесе отново и керванътъ спрѣ. Всички се разбързаха да разтоварватъ. Скоро циркътъ бѣше пакъ построенъ.

Гжстъ мракъ падаше надъ полето. Неочаквано до чичо Чочо, който седѣше до колата, приседна единъ старъ окжсанъ скитникъ.

— Отъ де идешъ?

Скитникътъ започна веднага да разправя историята си. Той билъ слуга у едни богати хора. Веднажъ, като се разхождалъ съ петгодишното момиченце на господаритѣ си, въ тъмнината го нападнали нѣколко души и откраднали детето.

— Какъ се казваше?

— Гиргинка...